

PRO

Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul V

Fondator: Dr. Constantin Dragan

Martie 1960 n. 52

Din nou a "Treia Roma?"

Un raport alcătuit pe baza unor însemnări făcute de abatele Landrin, membru al comisiei parlamentare franceze care în toamna trecută a vizitat România, denunță controlul din ce în ce mai accentuat exercitat de Patriarhia din Moscova asupra Bisericii ortodoxe române și, în general, asupra tuturor Bisericilor afine din Țările satelite.

Acest control începe să prezinte caracteristicile unui adevărat plan de colonizare a acelor Biserici, până acum naționale, adică cu jurisdicție proprie.

Observatorii occidentali întrevăd în actuala atitudine a Patriarhiei moscovite o tentativă de a-și asigura primatul asupra întregii lumi ortodoxe din Răsărit. Acțiunea este fără îndoială încurajată și sprijinită de guvernul comunist sovietic, în mâna căruia Biserica ortodoxă rusească, după ce a traversat o lungă perioadă de încercări—care coincide cu faza revoluționară acută, a devenit un instrument docil.

Stirea a stărnit multe preocupări în lumea ortodoxă occidentală; acțiunea de absorbire a Bisericilor orientale în sânul Patriarhiei din Moscova este considerată ca o mișcare politică care s'ar încadra în ofensiva de pace a lui Krusciov. Reluând vechiul mit slav al «Moscovei a Treia Roma», s'ar încerca, cu concursul unei Biserici aparent liberată de sclavia politică și potentată în sens mesianic, un control mai vast și mai eficace asupra maselor ortodoxe. În cercurile ortodoxe din Occident nu se exclude că această colonizare a Bisericilor ar putea fi preluatul unei afective anexări politice a acelor Țări la Uniunea Sovietică.

Dacă planul ar reuși — și, din păcate, totul lasă să se prevadă că va reuși, tocmai pentru că orchestra este dirijată de partidul comunist sovietic care, de la sfârșitul războiului încoace a făcut ce-a voit, la el acasă și în afară, Moscova ar deveni a Treia Romă a Orientului creștin, opunând universalității Bisericii catolice romane universalitatea unei ortodoxii comuniste și comuniste. Statul și Biserica și-ar da mâna, ca în îndepărtatele vremuri ale Imperiului. Profetia Moscova a Treia Romă, care în timpul țarilor fusese o mitică și poetică aspirație și nu reușise să ia o formă concretă, ar putea să devie, cu regia politice, o forță efectivă, de oarece ar crea un bloc ideologic a cărui soliditate n'ar putea fi niciodată atinsă cu simplele instrumente ale presiunii politice.

Pentru a realiza acest nou plan strategic, guvernul comunist de la Moscova va trebui fără îndoială să-și schimbe atitudinea față de Biserica. Persecutată de ieri va deveni aliata de mâine.

Actualul prestigiu politico-militar al comunismului sovietic are acum nevoie să fie completat cu un prestigiu moral care astăzi, după o carieră de aproape jumătate de veac de crime și de abuzuri de tot felul, este inexistent.

Si este evident că cel mai bun sistem pentru cucerirea acestui prestigiu este pacificarea aparentă cu Biserica, punând partidul în fruntea destinului ei și restituindu-i acea autoritate pe care comunismul i-a luat-o. Că apoi, în substanță, aceasta a Treia Romă, religioasă n'ar fi decât o altă față a Internaționalei a treia

în marș, lucrul nu are mare importanță; nu are importanță pentru comuniști, pentru care Biserica poate fi cel mult o instituție de partid, după modelul Kolhozurilor, integrată și controlată de guvern; și nu are mare importanță — cel puțin în actualul moment politic — pentru cei care au acceptat, ca pe o fatalitate, formula «Biserica Țăcerii», cu aceeași impotentă resemnare cu care au acceptat formula «state satelite».

Există apoi un alt aspect al problemei care n'a scăpat atenției observatorilor ortodocși din lumea liberă: coincidența acestei schimbări de raporturi dintre Statul comunist și Biserica ortodoxă cu anunțul Conciliului Ecumenic convocat de Ioan XXIII.

Intensă activitate a lumii creștine occidentale (întâlniri inter-confesionale, conferințe, studii care armorează să libereze câmpul unionist de toate acele rămășițe ale concepției istorice sau tradiționaliste care până acum au împiedecat realizarea Unității creștine) pentru cautarea unui limbaj comun și a unei formule de înțelegere bazată pe renunțarea la vechile raie și prejudecăți, n'ar fi exclus să fi dat de gândit sovieticilor.

O Europă creștină unită poate deveni un dușman de temut, tocmai datorită configurației ei de bloc spiritual compact; o Biserica împunternicită de întorcerea multora din fiii săi la acel spirit de unire în caritate exprimat de Mântuitor, ar constitui fără îndoială un element impenneabil la doctrinele materialiste predicat de Moscova. La primăria unui bloc spiritual de felul acesta comunismul sovietic se pregătește să opună un alt bloc; frontului creștin occidental îi opune frontul creștin-socialist din Răsărit.

În ce-o privește, Biserica rusească nu poate să nu-și dea seama de această nouă stratagemă politică; ea știe prea bine ca o Moscova a Treia Romă, așa cum o concep comuniștii, nu este același lucru cu a Treia Romă țaristă; dar este silită să accepte joul, fiindcă inițiativa acestui joc o au cei care de patruzeci de ani încoace îi impun autoritatea lor.

Dacă a Treia Romă țaristă s'a născut din schisma religioasă, ca reacție la «defecțiunea» bizantină de la Conciliul din Florență, a Treia Romă comunistă se va naște din schisma politică între Occident și Orient și numai pe plan politic va putea fi o reacție la căutarea unei unități spirituale creștine a lumii libere.

Si a Treia Romă țaristă — născută dintr-o profecție a călugărului Filoteu din Pscov, într-o epocă în care profetismul are o importanță atât de mare în viața religioasă și de Stat în Rusia și-a avut culisele și explicațiile ei politice. Puterea Statului rusec și prosperitatea Bisericii rusești făceau să crească din ce în ce prestigiul țarului ortodox în ochii principilor occidentali. De când turcii ocupaseră Statele balcanice, țarul rusec rămânea în adevăr singurul suveran independent. De aceea capii Bisericilor ortodoxe căutau sprijinul și protecția sa împotriva necredincioșilor. În scrisorile prelaților orientali către țar își face loc de multe ori speranța că acesta, învingându-i pe turci și liberând creștinătatea, să poată deveni într-o zi «suveranul tuturor ortodocșilor».

Așa, de exemplu, în actul de constituire al Patriarhatului de la Moscova (Maiu 1859) Patriarhului Ieremia de Constantinopol îi sunt atribuite următoarele cuvinte: «Vechea Romă a căzut din cauza ereziei apolinariste, a doua Romă, Constantinopolul, a fost ocupată de turci; dar marelui imperiu rusec, a Treia Romă, le-a întrecut pe toate în pietate și toate stăpânirile creștine s'au unit sub domnia ta și tu ești singurul împărat creștin al lumii» (G. Olsr, Gli ultimi Rurikidi e le basi ideologiche dello Stato russo, in *Orientalia Christiana Periodica*, XII, 1946, p. 371).

Erau, însă, culise politice până la un punct, de oarece în concepția Statului pravoslavnic țarist împăratul, ales și uns de Sfânta Treime, reprezenta în primul rând cea mai înaltă demitate laică a Bisericii iar Sfânta Rusie aspiră să devie fel de Stat-ghid pe terenul vieții religioase nu numai al lumii slave, ci a tuturor Statelor ne-ortodoxe. Era, aceasta, o formă de mesianism în care politica (pan-slavismul) era, s'ar putea spune, subordinată religiei (pan-ortodoxia); cele două instituții, Stat și Biserica, avansau în orice caz în ritm egal.

Să considerăm acum culisele politice, adevăratele inspirații ale proiectatei a Treia Romă comunistă.

Rusia sovietică este antiteza Sfintei Rusii țariste, dacă nu pe teren politic, unde pan-slavismul și-a continuat marșul în pan-comunism, de sigur pe teren religios. Rusia țaristă din perioada imediat succesivă căderii Constantinopolului era considerată singura putere în măsură să neutralizeze puterea imperiului otoman. Rusia sovietică s'ar găsi în același raport de forță, cu cine? Cu Statele Unite ale Americii și cu blocul atlantic, de la care Statele căzute sub dominația sovietică așteaptă liberarea.

Din putere salvatoare a lumii creștine Rusia a devenit astăzi putere opresivă, a devenit asupritorul prin excelență.

Tarul rusec era considerat «șeful suprem al creștinilor ortodocși din lumea întreagă», «unsul lui Dumnezeu», «alesul Sfintei Treimi».

Dar noul țar rusec, dictatorul sovietic, ce este pentru lumea creștină din Răsărit, și de pe întreaga față a pământului? Un persecutor al Bisericii al cărui nume va rămâne în istorie alături de acela al sângeroșilor masacratori ai creștinilor din zorile de sânge ale Bisericii.

Panslavism (sau pan-comunism) și Moscova-a Treia Romă sunt cele două mari vise ale Rusiei, din momentul intrării ei în istorie și până astăzi; dubla coloană vertebrală a Ursului; două idei care se întâlnesc și se identifică în structura intimă a acestui popor obsedat de vocația sa mesianică: din vremea a Treia Romă țaristă, când se credea chemat să realizeze... în schismă, unitatea creștină, și până astăzi, când se consideră chemat «să-și spuie cuvântul asupra celor mai grave probleme care preocupă omenirea» (vezi Ciaadajev).

În fața iminentei perspective de a se vedea înghițiți, în numele ortodoxiei lor, de proiectata a Treia Romă politico-religioasă cu centru «apostolic» la Moscova, mulți români își deplâng odată mai mult ortodoxia care, îndepărtându-i de focarul credinței lor primitive și al romanității lor, i-a dus la o dependență politică totdeauna camuflată de afinitatea confesională.

C. Brâncuși: Studiu de copil.

Sa reconstruim unitatea

Primele roade ale așa zisei politici a pacii, care s'a substituit războiului rece, încep să se arate.

Sunt roade destinate exportului în lumea afro-asiatică și în America Latină. Roade care, sub o aparență conviugatoare, ascund subtilele otrăvuri ale unei noi forme de propagandă.

Această vastă exportare a comunismului în zone în care, până acum câteva luni prezența lui se limita la o mai mult sau mai puțin nebulosă rezervă de concepții, care apăreau în discursurile eroilor «desrobirii» pretinselor «pământuri de pradă» ale colonialismului occidental, este nouă.

Operația de acaparare a pietii politice, a fost, se poate spune, fulgurătoare.

Într-o clipă Rusia a desvoltat primele două faze ale vastei operațiuni (sprijin moral luptelor pentru independență și naționaliste, asistență economică nouilor guverne, trimitere de experți — mai ales în materie de propagandă — etc.) Totul făcut pe furie și mai mult sau mai puțin pe neștiuta legitimilor ex-stăpâni de ieri și a celor care aspiră să-și înlocuiască. Si mai ales pe neștiuta Statelor Unite, a căror concurență nu mai dă de gândit Rusiei, cum s'a putut vedea din manifestările de ostilitate improvizate de tinerii activiști comuniști cu ocazia recente vizite a lui Eisenhower în Argentina.

Sunt lucruri care nu trebuie considerate cu ușurință, mai ales atunci când este vorba de o națiune atât de serios catolică, cum este Argentina, ele fiind barometrul fidel al situației. Si mercurul acestui barometru a înregistrat furtună, de cum președintele Statelor Unite a pus piciorul pe solul argentinian, deși ziarele au subliniat atmosfera de «fiesta» în care s'a consumat evenimentul. «Fiesta» sau

nu, încercări au fost, și bombe de asomenea, din fericire descărcate de specialiștii în materie înainte de a fi putut să exprime entuziasmul poporului argentinian pentru o mai strânsă colaborare cu «nordiișii». Ceeace înseamnă că prima fază a operației America-Latină poate fi considerată un fapt împlinit: Rusia este deja prezentă în Argentina; prezentă și operantă.

Si iată-ne acum în fața celei de a treia fază a operației, care privește pregătirea cadrelor (tehnicieni, economiști, profesori, etc.), ce vor ocupa posturile de direcție în diversele societăți naționale.

Așa cum operațiunea este concepută, succesul ei — și în consecință primăria pătrunderii comuniste în acele sectoare — nu trebuie subevaluate.

Ce inițiativă occidentală va neutraliza inițiativa sovietică de a crea acea «Universitate a amicitiei între națiuni» a cărei constituire a fost anunțată de Krusciov în 21 Februarie într'un discurs ținut la Universitatea Națională *Gadjamahada*, în Indonesia? Universitatea Amicitiei va forma, în timp de cinci ani, cadrele de direcție ale națiunilor din trei continente: Africa, Asia și America Latină.

Datoria morală pe care laureații acestei Universități o subscriu cu Rusia Sovietică este atât de serioasă încât să transforme acești laureați în adevărați funcționari ai Uniunii Sovietice. Fară să mai amintim faptul că cinci ani de studiu într-o țară în care propaganda este ea însăși materie de învățământ, în sensul că tinerii aceștia vor trebui să înghiță cantități considerabile de doctrină marxistă-leninistă, garantează Uniunii Sovietice crearea unui front de propagandă dintre cele mai eficiente

(urmeaza in pag. 2)

Sa reconstruim unitatea

(urmăre din pag. 1)

Cinci sute de tineri, sub 35 ani, vor începe cursurile în toamna viitoare; în 1961 și în anii succesivi numărul studenților va fi de 4000. Ei vor face gratis călătoria din țările de origine în URSS și viceversa, vor fi gazduiți și vor primi asistență sanitară fără nici o cheltuială, nu vor plăti taxe și vor avea gratis toate cărțile de care au nevoie și, în plus, vor primi burse speciale de studiu.

O școală pregătitoare (de la unu la trei ani) va da ocazie studenților să învețe limba rusă și să se familiarizeze cu materiile pe care le vor studia în anii de Universitate.

Cu asemenea avantajii și înlesniri nu este greu de prevăzut că viitoarea universitate sovietică va deveni curând un fel de Sorbonă orientală a tinerilor care provin din cele trei continente în care astăzi se desfășoară marea competiție între Uniunea sovietică și democrațiile occidentale.

Inițiativa, trebuie să o recunoaștem, este genială. Universitatea Americii reprezintă, fără îndoială, una din armele cele mai primejdioase escogitate de propaganda sovietică în ultimii ani. Dacă diverșii Sputnik sau Lunik servesc propaganda spectaculară, neolăureații lui Nichita Krușiov vor putea să devie instrumente de propagandă mai puțin spectaculare dar mai eficiente, de oarece acțiunea lor se va desfășura în adâncime asupra unui material uman și în toate sectoarele vieții de Stat a națiunilor în care ei vor duce lumina progresului marxist.

În zece de ani, Rusia Sovietică va fi în măsură să imprime societăților în care acești agenți ai săi se vor duce să predice cuvântul Moscoviei, caracterul unei civilizații atee și, din punct de vedere materialist, în totul identică «civilizației» sovietice care azi ne umple de oroare.

Lumea cristină poate să nu se lase impresionată de armele diabolice pe care Krușiov nu pierde o ocazie

să ni le prospecteze, de oarece progresul științific nu este un monopol sovietic; dar nu poate să subvalueze puterea armelor de felul acestei *Universități a Americii*, de exemplu, care reprezintă o etapă importantă a comunizării pacifice și raționale a lumii. Așa zisa «ofensivă a păcii» inventată de Krușiov este mult mai primejdioasă decât diversele rachete intercontinentale și interspatiale realizate în ultimul timp de Uniunea Sovietică.

Noi trebuie să strângem rândurile și să ne pregătim să respingem, uniți într-un front compact și conștient de resursele civilizației noastre creștine, marea ciocnire între cele două lumi: aceea a spiritului și cea a materiei, între care distanțele se fac din ce în ce mai mici, pe măsură ce frontul comunist înaintează făcându-și din progres un steag de asalt.

Noi trebuie să reconstruim — până nu este prea târziu — unitatea lumii creștine unitatea Bisericii ca instituție în legile căreia oamenii pot și trebuie să realizeze o societate perfectă, după modelul indicat de Christos.

Noi avem datoria să reconstruim Biserica, în primul rând în sufletele noastre, cu ferocitatea și generozitatea unei vieți în adevăr creștine, de adevărați soldați ai credinței și nu de simpli «botezați creștini». Atitudinea noastră în fața evenimentelor care frământă lumea nu trebuie să fie inert absentistă; nu o atitudine de resemnată și indolentă așteptare a unui sfârșit care să se rezolve dincolo de trăirea fiecăruia dintre noi. Noi trebuie să punem în centrul civilizației noastre, care posedă valori mult mai constructive, în sens social, decât un steag de seceră și ciocanul lăsat să cadă în pustiurile lumare, Biserica lui Dumnezeu, care înseamnă dreptate și dragoste: Căci «porțile iadului nu o vor abate». Și Dumnezeu va binecuvânta o societate pusă pe asemenea baze și ne va ajuta să ne salvăm în ea.

UN RAPORT OFICIAL DESPRE

Biserica in Romania

Ziarul «La Nation Roumaine», publică două importante documente asupra situației Bisericii în România, pe care le reproducem integral.

Primul este un raport alcătuit pe baza unor note luate în timpul vizitei delegației parlamentare franceze în România, în luna Septembrie a anului trecut, de abatele P. Hervé Landrin, deputat U.N.R. de Morbihan.

Al doilea document este o măturie directă despre lupta de fiecare zi susținută de Biserica în România împotriva presiunii comuniste.

1. Raport asupra vieții religioase în România - Încercare de colonizare a Bisericii ortodoxe.

Comunismul românesc încearcă să colonizeze Biserica ortodoxă, a cărei influență asupra maselor este considerabilă.

Experiența românească, în acest sector, este condusă din Răsărit. Numărate sunt arestările și epurările efectuate în rândurile clerului înalt și mărunț.

Noul Patriarh numit de guvernul comunist — *Justinian Marina* — și-a exprimat dorința de a ajuta regimul. A făcut repetate călătorii la Moscova și visează, împreună cu Patriarhul moscovit, să creeze o a Treia Romă religioasă.

În toate țările din Răsărit, începând cu Rusia, anul 1954 reprezintă o schimbare în persecuția anti-religioasă. Ordinul dat de Krușiov guvernelor comuniste este de a fi mai liberală în aparență, și de a lăsa ca Biserica să moară de la sine.

Principiul care inspiră noul sistem de distrugere a Bisericii este acesta: «Când încerci să dobori copacul trăgându-l cu funia, riști să rupi funia. Mijlocul cel mai bun este să-l sapi jur împrejur».

Cum sapa comuniștii în jurul bătărilor și încă vitalului copac al Bisericii? Voi semnala cece am constatat în sectorul Bisericii catolice.

Lupta surdă împotriva Bisericii romane.

a) Foarte restrânsă limitarea apotolului.

Preotul traeste în sarcina Statului, care îi dă 450 lei pe lună.

Cu suma aceasta ar muri de foame dacă n'ar fi ajutat de credincioși. Are dreptul la o singură cameră, și și aceea de dimensiuni cât se poate de reduse. Mănăstirile sunt locuite de familii de civili. Portarul este totdeauna un polițist. Statul recunoaște preotului dreptul de a circula liber și de a-și exercita misiunea în interiorul bisericii. Dacă însă se oprește pe stradă să vorbească cu cineva, persoanele cu care a vorbit sunt supuse la interminabile și extenuante interogatorii. De aceea, marea majoritate a preoților trăiește în afară de biserică, pentru a-și asigura o mai mare libertate. În biserică preotul este obligat să nu iese din limitele temelor inspirate de dogme și de morală. Cea mai mică aluzie la evenimente sau fapte politice este pedepsită cu închisoarea. În predică este obligat să trateze teme sociale, ținând seamă de punctul de vedere al guvernului. În timpul lecțiilor de catehism preotul este spionat. Mi s'a spus că până și în confesionale poliția a instalat microfoane. Clerul continuă totuși să recruteze viitori preoți. Numai la seminarul din București cursurile sunt frecventate de circa o sută de elevi. Rectorul primește o leafă de 1.200 lei pe lună; unii dintre profesori, 1.000; lectorii, 800. Dar când unul dintre ei nu satisface așteptările guvernului, nu primește nimic. De curând rectorului seminarului i s'a tăiat leafa, deoarece un examinator, venit să controleze pregătirea civică a elevilor, a găsit-o insuficientă.

Un seminarist, care într-o predică desvoltase tema libertății Bisericii, a fost arestat. Așazia educației civice consistă din lectura presei guvernative. Clerul — de orice vârstă ar fi — este contrar regimului.

— Crezi că veți putea rezista?, l'am întrebat pe un preot.

— Natural.

— Si când Episcopul de Alba Iulia va muri, cine vă va hirotonisi?

— Nici o grijă: Dumnezeu va găsi o soluție. Un lucru este cert, și anume că în România catolicismul este foarte viu. Cei care îl practică nu o fac din obișnuință, ci dintr-o convingere profundă.

Lucrurile cel mai greu de combă-

«Observatorul Roman», oficiosul Vaticanului, publică testamentul spiritual al cardinalului László Stepinac, arhiepiscop de Zagreb.

În document, care poartă data de 28 Mai 1957, cardinalul a scris printre altele: «S'au infiltrat printre noi ateii care, deși sunt în minoritate, au făcut tot ce le stătea în putere ca să smulgă numele din Dumnezeu din sufletele noastre și să vă facă «fericiți», cum spun ei, și fără Dumnezeu. Dar eu, iubii mei credincioși, în momentul în care părăsesc lumea aceasta, trebuie să vă spun despre orice încercare de acest fel ceea ce a spus profetul Isaia: «Oh, poporul meu, cei care te numesc fericit te înșeală și strică drumul pe care tu vei umbla». «Orice încercare de a forma o cultură, o bunăvoință și o civilizație a popoarelor fără Dumnezeu, înseamnă o condamnare a acestor popoare în timp și în eternitate. De aceea, iubii mei fii, în clipa în care mă despart de voi, mă adresez vouă cu cuvintele Sfântului Pavel: «Rămâneți neclintiti în Domnul». Numai în Domnul se află fericierea voastră temporară și eternă: de parte de Dumnezeu nu există decât pierdere de sine. Cei care îl disprețuiesc pe Dumnezeu vor să vă îndepărteze de El și în felul acesta vă degradează la un nivel josnic. Faptele lor sunt blestemate de Dumnezeu. Rămâneți credincioși cu orice preț, chiar cu prețul vieții, dacă este nevoie, Bisericii lui Christos al cărui suprem Păstor este urmașul lui Petru».

«Voi știți pra bine că părinții și străbunii noștri au vărsat timp de veacuri fluxul de sânge ca să păstreze moștenirea sacră a credinței catolice și ca să rămâie credincioși Bisericii lui Dumnezeu. Voi nu veți fi vrednici de numele părinților voștri dacă veți îngădui să fiți smulși de pe piatra pe care Christos a clădit Biserica. În 1941 noi ne pregăteam să sărbătorim solemn al 1300

aniversar al primelor noastre legături cu Sfântul Scaun; răscoala a împiedecat aceasta comemorare. Dar nici un război și nici o pace, cum nici jericirea sau nenorocirea nu trebuie să vă facă să vă șovășiți în hotărârea voastră de a rămâne credincioși Bisericii lui Christos până la moarte».

În ultima parte a testamentului său, Cardinalul îi îndeamnă pe credincioși să se apropie cu încredere de Maica Domnului: «Numai ateismul comunist a fost în stare să jurișeze până și în cărțile de scoală ocări împotriva Maicii Domnului; ocări pe care eu le-am răproșat încă în 1941 în așazisul proces, care — așa credeau comuștii — trebuia să steargă de pe pamântul Patriei noastre Biserica catolică, cu o simplă trăsură de condei.

Dumnezeu să vă ferească să ajungeți să ocăriți și voi numele Maicii Lui!

Pentru asemenea indivizi ajunge să amintesc cuvântul înțelepciunii: «Cine amărăște viața mamei sale este blestemat de Dumnezeu».

Testamentul se încheie cu un emoționant îndemn adresat credincioșilor de a se iubi totdeauna frățeste, și de asigurarea că în Cer se va ruga pentru toți, atâta timp cât va exista lumea și va dura dieceza sa, pentruca fiecare să ajungă la scopul pentru care Dumnezeu l'a creat.

În cadrul schimburilor culturale franco-italiene, compania Jose Quaglio a prezentat la teatru «La Cometa» din Roma una din ultimele opere ale lui Eugen Ionescu, «L'ueur sans gages».

Scrisă la Londra acum câțiva ani, «L'ueur sans gages» prezintă o izionomie cu totul particulară în producția teatrului a lui Eugen Ionescu, datorită construcției ei de dramă în trei acte, cu multe personaje.

După definiția autorului, drama aceasta «aparține genului polișt, scrisă în stilul cel mai clasic al teatrului polișt, sau mai precis în stilul fals-clasic al teatrului fals-polișt».

Este prima operă a autorului în care discursul dramatic atinge o intensitate capabilă să ajungă la însăși esența lucrurilor, și în care dialogul nu mai este construit pe șocul paradoxal al cuvintelor, ci este organizat și susținut de o logică și de o tensiune interioră.

Sunprinzătoare în această operă capacitatea lui Ionescu de a reduce dialecticul la existență.

Deși materia acestei drame este de natură conceptuală (răul este o realitate pur rațională pe care societatea nu poate să o elimine) nu se poate vorbi de o dramă de concepții. O materie în esență tragică, pe care autorul — cu o originală intuiție poetică — o tratează în cheie comică.

Aplauze interminabile, cu repetate chemări la rampă și invocarea autorului, au marcat primul mare succes roman al unui Eugen Ionescu mai familiar logicii comune și gustului pentru un teatru accesibil marelui masă a spectatorilor obișnuiți cu rețeta tradiționalistă.

Critica — excelentă, la unanimitate — a dedicat autorului român coloane întregi în principalele cotidiene și reviste; mulți dintre critici au subliniat că «este suficientă o operă ca aceasta ca lui Eugen Ionescu să îi se deschidă largi ușile Academiei franceze».

La teatrul «Shakespeare» din Stratford (Connecticut), cunoscutul dirijor Ionel Penlea a înregistrat un mare succes, cu o serie de trei concerte date cu concursul orchestrei filarmonice din Connecticut.

Profesorul Ion Rațiu, Președinte al Federației Internaționale a Ziarștilor Liberi, a întreprins un turneu de conferințe cu caracter politic în Statele Unite și în Canada.

În editura Guadarrame de la Madrid a apărut o excelentă antologie a poeziei italiene moderne datorită scriitorilor J. Lopez Pacheco și Vințilă Horia, autor al introducerii volumului, care denotă o profundă și subtilă pătrundere a spiritului poeziei italiene.

Un student din anul patru de medicină a fost la rândul lui eliminat fiindcă îndrăsnise să-și afirme credința în Dumnezeu.

Concluzie.

În cadrul conferințelor organizate de Institutul Carol I din Paris au vorbit: Dr. Theodor Casaban despre

«O teorie a artei tradiționale», Dl. Titus Barbușescu, despre «Modele occidentale în noua poezie românească», și Dl. Ion Dragu despre «Rolul presei în unirea Principatelor».

Aceiași instituție va onora, printre conferința o poetului și criticului Dl. Virgil Ierunca, memoria scriitorului Albert Camus.

La Universitatea din Roma a avut loc conferința Dlii. Tudor Vianu, profesor la Universitatea din București și secretar general al comisiei românești pe lângă UNESCO, care a vorbit despre «caracterele specifice ale literaturii românești». O conferință divulgativă, fără nici un aport personal, și care a trădat total izolarea în care se găsesc astăzi intelectualii din RPR. Numele cel mai recent citat de Prof. Vianu a fost Brunetiere. Câteva vagi aluzii la caracterul social al noii literaturi românești, cu relativă citare a «colanilor» acestei literaturi: Zaharia Stancu, Mihai Beniuc și Petre Dumitriu, trecute aproape inobservate în generala și evidentă plictiseală a auditorului.

La teatrul «Eliseo» din Roma baritonul Dan Iordăchescu a dat un foarte aplaudat concert, cu concursul Filarmonicei romane.

miscellanea

«O teorie a artei tradiționale», Dl. Titus Barbușescu, despre «Modele occidentale în noua poezie românească», și Dl. Ion Dragu despre «Rolul presei în unirea Principatelor».

Aceiași instituție va onora, printre conferința o poetului și criticului Dl. Virgil Ierunca, memoria scriitorului Albert Camus.

La Universitatea din Roma a avut loc conferința Dlii. Tudor Vianu, profesor la Universitatea din București și secretar general al comisiei românești pe lângă UNESCO, care a vorbit despre «caracterele specifice ale literaturii românești». O conferință divulgativă, fără nici un aport personal, și care a trădat total izolarea în care se găsesc astăzi intelectualii din RPR. Numele cel mai recent citat de Prof. Vianu a fost Brunetiere. Câteva vagi aluzii la caracterul social al noii literaturi românești, cu relativă citare a «colanilor» acestei literaturi: Zaharia Stancu, Mihai Beniuc și Petre Dumitriu, trecute aproape inobservate în generala și evidentă plictiseală a auditorului.

La teatrul «Eliseo» din Roma baritonul Dan Iordăchescu a dat un foarte aplaudat concert, cu concursul Filarmonicei romane.

Magistratura de la Pankov a cerut trimiterea în judecată a episcopului Dibelius, Președinte al Consiliului Bisericii evanghelice din Germania. Cererea magistraturii este motivată de conținutul opusculului publicat de episcopul Dibelius în toamna trecută, în care se dă o nouă interpretare concepției creștine despre supunere, considerată de comunisti drept o «invitație la rezistență împotriva guvernului de la Pankow». Episcopul Dibelius a primit înștiințarea în timp ce participa la lucrările Sinodului evanghelic întrunit la Berlin. Sinodul a avut sedințe furtunoase tocmai datorită temei supunerii față de autoritatea de Stat, și discuțiilor angajate în legătură cu atitudinea Bisericii față de înarmarea atomică. În repetate rânduri discuția a amenințat să alunece de pe planul religios pe cel politic. Deosebit de violentă a fost polemica profesorului Gollwitzer de la Universitatea din Berlin de Est cu episcopul Dibelius, Președinte al Sinodului.

Observatoriul de la Bon constată că și Pastorală episcopilor catolici germani constituie o energică atitudine anti-comunistă, care de multă vreme nu se verifică, și subliniază coincidența — evident premeditată — dintre Pastorală și Sinodul evanghelic.

Pastorală catolică este un apel adresat conștiinței creștine a germanilor de dincolo de Elba, de a nu ceda ademintirilor propagandei comuniste. Este știut că situația catolicilor din Germania orientală este extrem de dificilă: preoții rămași sunt foarte puțini, iar seminarile lipsesc cu totul. Episcopii catolici îndeamnă credincioșii «să nu tacă atunci când activiștii comunisti defăimează Biserica în școli, în întruniri, în fabrici». «Creștinii nu pot sprijini nici măcar pasiv propaganda ateă. Creștinii trebuie să răspundă cu un «nu» răspicat materialismului. Spiscopii sfătuiesc de asemeni renunțarea la profesiune dacă aceasta ar fi incompatibilă cu o atitudine creștină.

În cadrul conferințelor organizate de Institutul Carol I din Paris au vorbit: Dr. Theodor Casaban despre

«O teorie a artei tradiționale», Dl. Titus Barbușescu, despre «Modele occidentale în noua poezie românească», și Dl. Ion Dragu despre «Rolul presei în unirea Principatelor».

Aceiași instituție va onora, printre conferința o poetului și criticului Dl. Virgil Ierunca, memoria scriitorului Albert Camus.

La Universitatea din Roma a avut loc conferința Dlii. Tudor Vianu, profesor la Universitatea din București și secretar general al comisiei românești pe lângă UNESCO, care a vorbit despre «caracterele specifice ale literaturii românești». O conferință divulgativă, fără nici un aport personal, și care a trădat total izolarea în care se găsesc astăzi intelectualii din RPR. Numele cel mai recent citat de Prof. Vianu a fost Brunetiere. Câteva vagi aluzii la caracterul social al noii literaturi românești, cu relativă citare a «colanilor» acestei literaturi: Zaharia Stancu, Mihai Beniuc și Petre Dumitriu, trecute aproape inobservate în generala și evidentă plictiseală a auditorului.

La teatrul «Eliseo» din Roma baritonul Dan Iordăchescu a dat un foarte aplaudat concert, cu concursul Filarmonicei romane.

Magistratura de la Pankov a cerut trimiterea în judecată a episcopului Dibelius, Președinte al Consiliului Bisericii evanghelice din Germania. Cererea magistraturii este motivată de conținutul opusculului publicat de episcopul Dibelius în toamna trecută, în care se dă o nouă interpretare concepției creștine despre supunere, considerată de comunisti drept o «invitație la rezistență împotriva guvernului de la Pankow». Episcopul Dibelius a primit înștiințarea în timp ce participa la lucrările Sinodului evanghelic întrunit la Berlin. Sinodul a avut sedințe furtunoase tocmai datorită temei supunerii față de autoritatea de Stat, și discuțiilor angajate în legătură cu atitudinea Bisericii față de înarmarea atomică. În repetate rânduri discuția a amenințat să alunece de pe planul religios pe cel politic. Deosebit de violentă a fost polemica profesorului Gollwitzer de la Universitatea din Berlin de Est cu episcopul Dibelius, Președinte al Sinodului.

Observatoriul de la Bon constată că și Pastorală episcopilor catolici germani constituie o energică atitudine anti-comunistă, care de multă vreme nu se verifică, și subliniază coincidența — evident premeditată — dintre Pastorală și Sinodul evanghelic.

Pastorală catolică este un apel adresat conștiinței creștine a germanilor de dincolo de Elba, de a nu ceda ademintirilor propagandei comuniste. Este știut că situația catolicilor din Germania orientală este extrem de dificilă: preoții rămași sunt foarte puțini, iar seminarile lipsesc cu totul. Episcopii catolici îndeamnă credincioșii «să nu tacă atunci când activiștii comunisti defăimează Biserica în școli, în întruniri, în fabrici». «Creștinii nu pot sprijini nici măcar pasiv propaganda ateă. Creștinii trebuie să răspundă cu un «nu» răspicat materialismului. Spiscopii sfătuiesc de asemeni renunțarea la profesiune dacă aceasta ar fi incompatibilă cu o atitudine creștină.

În cadrul conferințelor organizate de Institutul Carol I din Paris au vorbit: Dr. Theodor Casaban despre

«O teorie a artei tradiționale», Dl. Titus Barbușescu, despre «Modele occidentale în noua poezie românească», și Dl. Ion Dragu despre «Rolul presei în unirea Principatelor».

Aceiași instituție va onora, printre conferința o poetului și criticului Dl. Virgil Ierunca, memoria scriitorului Albert Camus.

La Universitatea din Roma a avut loc conferința Dlii. Tudor Vianu, profesor la Universitatea din București și secretar general al comisiei românești pe lângă UNESCO, care a vorbit despre «caracterele specifice ale literaturii românești». O conferință divulgativă, fără nici un aport personal, și care a trădat total izolarea în care se găsesc astăzi intelectualii din RPR. Numele cel mai recent citat de Prof. Vianu a fost Brunetiere. Câteva vagi aluzii la caracterul social al noii literaturi românești, cu relativă citare a «colanilor» acestei literaturi: Zaharia Stancu, Mihai Beniuc și Petre Dumitriu, trecute aproape inobservate în generala și evidentă plictiseală a auditorului.

La teatrul «Eliseo» din Roma baritonul Dan Iordăchescu a dat un foarte aplaudat concert, cu concursul Filarmonicei romane.

Magistratura de la Pankov a cerut trimiterea în judecată a episcopului Dibelius, Președinte al Consiliului Bisericii evanghelice din Germania. Cererea magistraturii este motivată de conținutul opusculului publicat de episcopul Dibelius în toamna trecută, în care se dă o nouă interpretare concepției creștine despre supunere, considerată de comunisti drept o «invitație la rezistență împotriva guvernului de la Pankow». Episcopul Dibelius a primit înștiințarea în timp ce participa la lucrările Sinodului evanghelic întrunit la Berlin. Sinodul a avut sedințe furtunoase tocmai datorită temei supunerii față de autoritatea de Stat, și discuțiilor angajate în legătură cu atitudinea Bisericii față de înarmarea atomică. În repetate rânduri discuția a amenințat să alunece de pe planul religios pe cel politic. Deosebit de violentă a fost polemica profesorului Gollwitzer de la Universitatea din Berlin de Est cu episcopul Dibelius, Președinte al Sinodului.

Observatoriul de la Bon constată că și Pastorală episcopilor catolici germani constituie o energică atitudine anti-comunistă, care de multă vreme nu se verifică, și subliniază coincidența — evident premeditată — dintre Pastorală și Sinodul evanghelic.

Pastorală catolică este un apel adresat conștiinței creștine a germanilor de dincolo de Elba, de a nu ceda ademintirilor propagandei comuniste. Este știut că situația catolicilor din Germania orientală este extrem de dificilă: preoții rămași sunt foarte puțini, iar seminarile lipsesc cu totul. Episcopii catolici îndeamnă credincioșii «să nu tacă atunci când activiștii comunisti defăimează Biserica în școli, în întruniri, în fabrici». «Creștinii nu pot sprijini nici măcar pasiv propaganda ateă. Creștinii trebuie să răspundă cu un «nu» răspicat materialismului. Spiscopii sfătuiesc de asemeni renunțarea la profesiune dacă aceasta ar fi incompatibilă cu o atitudine creștină.

În cadrul conferințelor organizate de Institutul Carol I din Paris au vorbit: Dr. Theodor Casaban despre

«O teorie a artei tradiționale», Dl. Titus Barbușescu, despre «Modele occidentale în noua poezie românească», și Dl. Ion Dragu despre «Rolul presei în unirea Principatelor».

Aceiași instituție va onora, printre conferința o poetului și criticului Dl. Virgil Ierunca, memoria scriitorului Albert Camus.

La Universitatea din Roma a avut loc conferința Dlii. Tudor Vianu, profesor la Universitatea din București și secretar general al comisiei românești pe lângă UNESCO, care a vorbit despre «caracterele specifice ale literaturii românești». O conferință divulgativă, fără nici un aport personal, și care a trădat total izolarea în care se găsesc astăzi intelectualii din RPR. Numele cel mai recent citat de Prof. Vianu a fost Brunetiere. Câteva vagi aluzii la caracterul social al noii literaturi românești, cu relativă citare a «colanilor» acestei literaturi: Zaharia Stancu, Mihai Beniuc și Petre Dumitriu, trecute aproape inobservate în generala și evidentă plictiseală a auditorului.

La teatrul «Eliseo» din Roma baritonul Dan Iordăchescu a dat un foarte aplaudat concert, cu concursul Filarmonicei romane.

Magistratura de la Pankov a cerut trimiterea în judecată a episcopului Dibelius, Președinte al Consiliului Bisericii evanghelice din Germania. Cererea magistraturii este motivată de conținutul opusculului publicat de episcopul Dibelius în toamna trecută, în care se dă o nouă interpretare concepției creștine despre supunere, considerată de comunisti drept o «invitație la rezistență împotriva guvernului de la Pankow». Episcopul Dibelius a primit înștiințarea în timp ce participa la lucrările Sinodului evanghelic întrunit la Berlin. Sinodul a avut sedințe furtunoase tocmai datorită temei supunerii față de autoritatea de Stat, și discuțiilor angajate în legătură cu atitudinea Bisericii față de înarmarea atomică. În repetate rânduri discuția a amenințat să alunece de pe planul religios pe cel politic. Deosebit de violentă a fost polemica profesorului Gollwitzer de la Universitatea din Berlin de Est cu episcopul Dibelius, Președinte al Sinodului.

Observatoriul de la Bon constată că și Pastorală episcopilor catolici germani constituie o energică atitudine anti-comunistă, care de multă vreme nu se verifică, și subliniază coincidența — evident premeditată — dintre Pastorală și Sinodul evanghelic.

Pastorală catolică este un apel adresat conștiinței creștine a germanilor de dincolo de Elba, de a nu ceda ademintirilor propagandei comuniste. Este știut că situația catolicilor din Germania orientală este extrem de dificilă: preoții rămași sunt foarte puțini, iar seminarile lipsesc cu totul. Episcopii catolici îndeamnă credincioșii «să nu tacă atunci când activiștii comunisti defăimează Biserica în școli, în întruniri, în fabrici». «Creștinii nu pot sprijini nici măcar pasiv propaganda ateă. Creștinii trebuie să răspundă cu un «nu» răspicat materialismului. Spiscopii sfătuiesc de asemeni renunțarea la profesiune dacă aceasta ar fi incompatibilă cu o atitudine creștină.

În cadrul conferințelor organizate de Institutul Carol I din Paris au vorbit: Dr. Theodor Casaban despre

«O teorie a artei tradiționale», Dl. Titus Barbușescu, despre «Modele occidentale în noua poezie românească», și Dl. Ion Dragu despre «Rolul presei în unirea Principatelor».

Aceiași instituție va onora, printre conferința o poetului și criticului Dl. Virgil Ierunca, memoria scriitorului Albert Camus.

